

Sygn. akt: I C 624/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Grzegorz Kowolik
Protokolant:	p.o. stażysta Mateusz Lubowiecki

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2015 r. na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy wyrok zaoczny wydany przez tutejszy Sąd dnia 8 sierpnia 2014 r. w sprawie I C 624/14,

II. kosztami sądowymi po sprzeciwie, od których uiszczenia pozwana M. B. była zwolniona, obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 624/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. złożyła w dniu 17 stycznia 2014 roku pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wnosząc o zasądzenie od pozwanej M. B. na swoją rzecz kwoty 25 000 zł z odsetkami umownymi w wysokości 16%, ale nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego liczonymi od dnia 29 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że źródłem roszczenia strony powodowej jest umowa cesji wierzytelności, którą B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 26 czerwca 2013 r. Na mocy tej umowy strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanej M. B. z tytułu umowy kredytu obrotowego z dnia 14 września 2010 r. o numerze (...) zawartej pomiędzy M. B. a (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. w związku z prowadzoną przez pozwaną działalnością gospodarczą. Roszczenie będące przedmiotem cesji wynosiło w sumie 154 990,37 zł. Na tę kwotę składał się: kapitał w wysokości 106 065,67 zł, odsetki umowne naliczane przez bank zgodnie z treścią zawartej pomiędzy pozwaną a poprzednim wierzycielem umowy w okresie od dnia jej zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda w kwocie 48 396,38 zł, koszty poniesione przez poprzedniego wierzyciela w związku z monitoringiem płatności (koszty upomnień telefonicznych i pisemnych) koszty działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy (koszty windykacji pisemnej, telefonicznej i bezpośredniej) w wysokości zgodnej z treścią umowy kredytu obrotowego, tj. w sumie 528,32 zł. Nadto strona powodowa od dnia nabycia wierzytelności naliczała także odsetki za opóźnienie

w spłacie wymagalnego kapitału w kwocie 106 065, 67 zł w wysokości 16% w skali roku, jednakże nie więcej niż czterokrotność aktualnej wysokości kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Na dzień wniesienia pozwu należność z tego tytułu wynosiła 9 452,92 zł. Jednocześnie strona powodowa podkreśliła, iż z uwagi na wysokie koszty postępowania i małe prawdopodobieństwo zaspokojenia roszczenia, w niniejszym postępowaniu dochodzi jedynie zapłaty kwoty 25 000 zł, nie zrzekając się przy tym roszczenia w pozostałym zakresie. Sformułowała również żądanie zasądzenia na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów sądowych oraz zastępstwa procesowego.

Postanowieniem z dnia 19 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Nysie.

W pozwie przedłożonym na piśmie, który wpłynął do tutejszego Sądu dnia 22 kwietnia 2014 roku strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe żądania i przedstawione dotąd stanowisko.

Niemniej pismem procesowym z dnia 4 czerwca 2014 r. strona powodowa doprecyzowała, że dochodzona przedmiotowym powództwem należność w kwocie 25 000 zł obejmuje wyłącznie część niespłaconego kapitału.

Na rozprawie, która odbyła się dnia 8 sierpnia 2014 r. pełnomocnik strony powodowej podtrzymał powództwo. Pozwana nie stawiała się, zawiadomiona prawidłowo. Nie ustosunkowała się również do pozwu na piśmie. Po zamknięciu rozprawy Sąd wydał wyrok zaoczny zgodny z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego złożonym w tutejszym Sądzie dnia 27 sierpnia 2014 r. pozwana wniosła o uchylenie wyroku zaocznego w całości, oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów sądowych według norm przepisanych, zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności wydanemu wyrokowi zaocznemu. Wnosiła także o przedłożenie przez stronę powodową oryginałów dokumentów powołanych jako dowody w niniejszej sprawie, podważając walor dowodowy przedłożonych odpisów potwierdzonych za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie po stronie powodowej pełnomocnika będącego adwokatem. Jednocześnie podnosiła, iż z przedłożonych dowodów nie wynika, jakoby pozwana została zawiadomiona przez którąkolwiek ze stron umowy sprzedaży wierzytelności o tym, że jej dług został sprzedany, co w konsekwencji doprowadziło do tego, iż nie miała wiedzy w stosunku do którego z wierzycieli ma realizować swoje zobowiązanie. Wskazała także, iż jej nieobecność na rozprawie nie była zawiniona, gdyż z uwagi na okres urlopowy i zaplanowany wcześniej wyjazd nie była w stanie stawić się w Sądzie na terminie rozprawy.

Postanowieniem z dnia 17 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Nysie oddalił wniosek pozwanej o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności wyroku zaocznego z dnia 8 sierpnia 2014 r.

W złożonej dnia 5 listopada 2014 r. (data stempla pocztowego) odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała powództwo i podniosła, że zarzuty pozwanej są nieuzasadnione, gdyż powód do akt sprawy przedłożył materiał dowodowy wystarczający dla stwierdzenia zasadności dochodzonego roszczenia, tak co do istoty, jak i co do wysokości. Podniosła, iż choć powszechnie obowiązujące przepisy nakładają na wierzyciela obowiązek poinformowania dłużnika o przelewie, to ewentualne zaniechanie ze strony poprzedniego wierzyciela nie niweczyłoby samej umowy cesji wierzytelności. Instytucja ta jest bowiem swoistym zabezpieczeniem dla dłużnika przed podwójnym świadczeniem na rzecz zbywcy i nabywcy, a brak zawiadomienia o przelewie mógłby odnieść negatywny skutek jedynie w stosunku do strony powodowej, w sytuacji gdyby dłużnik dokonał spłaty zobowiązania na ręce poprzedniego wierzyciela. Nadto strona powodowa przedłożyła do odpowiedzi na sprzeciw zawiadomienie o przelewie wraz z potwierdzeniem nadania. Argumentując zasadność swojego roszczenia, powoływała się również na wyciąg z załącznika do umowy cesji wierzytelności oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda. Ponadto przedłożyła żądany oryginał umowy kredytu i jego aneksu, podnosząc jednocześnie brak możliwości przedłożenia oryginału umowy cesji wierzytelności oraz wykazu wierzytelności ze względu na tajemnicę handlową. Złożyła również dalsze dowody, takie jak bankowy tytuł egzekucyjny, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności oraz postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, wniosek o wszczęcie egzekucji, a także o umorzenie egzekucji oraz postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

Pozwana pismem z dnia 23 stycznia 2015 r. podtrzymała swoje stanowisko w sprawie. Ponadto poddała w wątpliwość autentyczność podpisów osób zawierających umowę kredytu obrotowego nieodnawialnego o numerze (...) w imieniu (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. a także samej pozwanej, z uwagi na to zostały złożone w formie parafy. Dodała, iż nie przypomina sobie zawarcia tej umowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. B. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w N. w dniu 14 września 2010 r. zawarła z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu obrotowego nieodnawialnego w walucie polskiej nr (...). Na podstawie tej umowy (...) Bank (...) S.A. udzieliła pozwanej kredytu w walucie polskiej w kwocie 120 000 zł na finansowanie bieżących potrzeb wynikających z prowadzonej działalności gospodarczej. Kredyt został udzielony na okres od dnia 14 września 2010 r. do dnia 1 września 2013 r. Kwota wykorzystanego kredytu została oprocentowana w stosunku rocznym, według zmiennej stopy procentowej. Stopa procentowa została określona na równą stawce referencyjnej powiększonej o marżę banku w wysokości 5,50 %. Za czynności związane z udzieleniem i obsługą kredytu, na mocy umowy pobrano prowizję i opłaty bankowe w wysokości ustalonej w Taryfie prowizji i opłat bankowych. Spłata kredytu miała nastąpić zgodnie z harmonogramem spłat kredytu. Niespłacenie kredytu zgodnie z postanowieniami umowy powodowało, iż niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym. W przypadku opóźnienia w spłacie kredytu pobierane były odsetki od niespłaconej kwoty za okres od dnia następującego po dniu, w którym powinna nastąpić spłata do dnia dokonania spłaty, według stopy procentowej przewidzianej dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych, po upływie terminu wypowiedzenia, w stan natychmiastowej wymagalności. Stopa procentowa miała zostać określona w uchwale Zarządu (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W.. W dniu zawarcia umowy stopa, o której mowa wynosiła 20% w stosunku rocznym. Rzeczoną umowę w imieniu banku podpisała pracownica P. M., na umowie podpisała się jako pożyczkobiorca M. B., będąca stałą klientką banku. Tożsamość osób stawających do umowy sprawdziła pracownica banku (...).

Dowód:

umowa z dnia 14 września 2010 r. zawarta przez M. B. z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. o numerze (...) (k.17-22 i k. 106),

aneks nr (...) z dnia 31 stycznia 2011r. do Umowy dnia 14 września 2010 r. nr (...) (k.106);

zeznania świadka P. M. (k.162),

zeznania świadka J. W. (k. 173-174).

W dniu 4 czerwca 2012 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z tytułu umowy kredytu obrotowego nieodnawialnego w walucie polskiej (...) z dnia 14 września 2010 r. udzielonego M. B. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...). W bankowym tytule egzekucyjnym wskazano, że na wymagalne zadłużenie składały się na dzień jego wystawienia następujące kwoty: 106 065,67 zł należności głównej, 23 219,58 zł odsetek za okres od dnia 1 marca 2011 r. do dnia 4 czerwca 2012 r., 361 zł opłat i prowizji. Również wskazano, że dalsze należne odsetki od dnia 5 czerwca 2012 r. są naliczane od kwoty 106 065,67 zł w wysokości 25% w stosunku rocznym i oprocentowanie to nie może przekroczyć czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Nysie o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 4 czerwca 2012 r. sądowej klauzuli wykonalności, która została następnie nadana postanowieniem Referendarza Sądowego z dnia 13 czerwca 2012 r.

Dowód:

bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 4 czerwca 2012r. (k.106) wraz z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności z dnia 4 czerwca 2012r. (k.106);

postanowienie Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w Nysie z dnia 13 czerwca 2012 r. o nadaniu klauzuli wykonalności I Co 2302/12 (k.106).

Wobec uzyskania klauzuli wykonalności (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które było prowadzone przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Nysie V. W. i zostało umorzone w dniu 8 sierpnia 2012 r. na wniosek wierzyciela złożony przezeń z powodu zawartej umowy sprzedaży wierzytelności z B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G.. Na dzień umorzenia postępowania egzekucyjnego całe roszczenie wynikające z tytułu wykonawczego nie zostało zaspokojone.

Dowód: wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z dnia 11 lipca 2012 r. (k.106),

wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego z dnia 26 lipca 2013 r. (k.106),

postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego Km 810/12 z dnia 8 sierpnia 2013r. (k.106),

postanowienie o ustaleniu kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji Km 810/12 z dnia 8 sierpnia 2013r. (k.106).

W dniu 26 czerwca 2013 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G. umowę sprzedaży wierzytelności. W pakiecie sprzedanych wierzytelności znajdowała się również wierzytelność przysługująca w stosunku do pozwanej M. B. wynikająca z umowy kredytu obrotowego nieodnawialnego nr (...) z dnia 14 września 2010 r. Zadłużenie ogółem na dzień zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności wynosiło 154 990,37 zł.

Dowód:

umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 26 czerwca 2013 r. zawarta pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G. (k.28-55 i k. 106)

wraz z Aneksem z dnia 26 czerwca 2013 r. (k. 56-62),

i załącznikiem nr 1 do Aneksu z dnia 26 czerwca 2013 r. (k.63-64).

W dniu 21 sierpnia 2013 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna zawiadomiła pozwaną M. B. o zawartej umowie sprzedaży wierzytelności i o tym że przeniesienie wierzytelności stało się skuteczne w dniu 28 czerwca 2013 roku.

Dowód:

zawiadomienie o przelewie wierzytelności z informacją o przetwarzaniu danych osobowych wraz z wyciągiem z książki nadawczej (k.106);

Strona powodowa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych na dzień 17 stycznia 2014r., z którego wynika, że kwota wymagalnej należności na dzień 17 stycznia 2014r. wynosi 164 443,29 zł, z czego kapitał wynosi 106 065,67 zł, odsetki wynoszą 57 849,30 zł a koszty 528,32 zł. Wysokość rocznej stopy procentowej odsetek umownych na dzień 17 stycznia 2014r. wynosiła 16%.

Dowód:

wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 17 stycznia 2014r. (k.23).

Sąd zważył, co następuje:

Wyrok zaoczny wydany w dniu 8 sierpnia 2014 r. należało utrzymać w mocy.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na następujących dowodach z dokumentów: umowie z dnia 14 września 2010 r. zawartej przez M. B. z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. o numerze (...), aneksie nr (...) z dnia 31 stycznia 2011 r. do umowy dnia 14 września 2010 r. nr (...), na bankowym tytule egzekucyjnym nr (...) z dnia 4 czerwca 2012 r., wniosku o nadanie klauzuli wykonalności z dnia 4 czerwca 2012 r., postanowieniu Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w Nysie z dnia 13 czerwca 2012 r. o nadaniu klauzuli wykonalności o sygnaturze akt I Co 2302/12, wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z dnia 11 lipca 2012 r., wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego z dnia 26 lipca 2013 r., postanowieniu o umorzeniu postępowania egzekucyjnego Km 810/12 z dnia 8 sierpnia 2013 r., postanowieniu o ustaleniu kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji Km 810/12 z dnia 8 sierpnia 2013 r., umowie sprzedaży wierzytelności z dnia 26 czerwca 2013 r. zawartej pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G. wraz z aneksem z dnia 26 czerwca 2013 r., załączniku nr 1 do aneksu z dnia 26 czerwca 2013 r., zawiadomieniu o przelewie wierzytelności z informacją o przetwarzaniu danych osobowych wraz z wyciągiem z książki nadawczej, wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 17 stycznia 2014 r.

Co prawda, walor dowodowy niektórych z powyższych dokumentów był kwestionowany przez pozwaną, a dotyczy to w szczególności przedłożonej kserokopii umowy przelewu wierzytelności potwierdzonej za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika będącego adwokatem, a także umowy z dnia 14 września 2010 r. zawartej przez M. B. z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. o numerze (...), która także początkowo została przedłożona w kserokopii potwierdzonej za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika, a następnie przedłożono ją w oryginale. Pozwana zarzucała tej umowie także prawidłowość złożonych podpisów, które były parafami, twierdziła również, iż nie pamięta, aby podpisywała tę umowę. Jednakże na okoliczność m.in. tych faktów Sąd przesłuchał świadków: P. M. i J. W. – pracownicy (...) Banku (...) Oddziału w N., których zeznania były wzajemnie niesprzeczne i wewnątrznie spójne, jasne i logiczne i jako takie zasługiwały na przyznanie im waloru całkowitej wiarygodności. Zeznania te ostatecznie potwierdziły fakt zawarcia przez pozwaną wymienionej umowy i okoliczność osobistego podpisania przez nią i przez pracownicę banku dokumentu umowy, jak i potwierdzenie tożsamości stron przez innego pracownika banku przed dokonaniem czynności prawnej. Zamiarem Sądu było również przesłuchanie pozwanej w charakterze strony celem wyjaśnienia sprzecznych stanowisk stron w tym względzie oraz uzyskanie wzoru podpisu pozwanej celem ewentualnej weryfikacji prawdziwości podpisu pozwanej pod umowami z bankiem przez biegłego z zakresu badania pisma. Jednakże pozwana prawidłowo wezwana na termin rozprawy, pouczona o tym, iż będzie przesłuchiwana w charakterze strony, nie stawiała się na terminie. Mając więc na uwadze treść normy prawnej zawartej w art. 233 § 2 k.p.c., która traktuje o tym, że sąd oceni na podstawie własnego przekonania i wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, jakie znaczenie nadać przeszkodom stawianym przez stronę w przeprowadzeniu dowodu, w niniejszej sprawie Sąd uznał twierdzenia pozwanej za niewiarygodne, szczególnie te odnoszące się do zaprzeczania faktom: zawarcia przez nią umowy kredytu odnawialnego z pierwotnym wierzycielem, istnienia roszczenia po stronie powodowej i zawiadomienia jej o cesji wierzytelności.

Wobec powyższego, w świetle przedstawionych przez stronę powodową dowodów z dokumentów oraz przeprowadzonych dowodów z osobowych źródeł dowodowych, twierdzenia pozwanej nie znalazły odzwierciedlenia w stanie faktycznym ustalonym na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego.

Podstawą prawną roszczenia strony powodowej była wierzytelność, którą strona powodowa nabyła w drodze umowy cesji od pierwotnego wierzyciela. Zgodnie z art. 509 § 1 k.p.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl przepisu § 2 powołanego artykułu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 511 k.p.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien również być pismem stwierdzony.

Z kolei art. 512 k.c. mówi o tym, że dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie.

Mając na uwadze powyższe przepisy, nie ulega wątpliwości, iż w niniejszej sprawie doszło do skutecznego przelewu wierzytelności. Umowa pomiędzy stroną powodową a poprzednim wierzycielem została zawarta na piśmie z podpisami notarialnie poświadczonymi. Umowa ta nie została przedłożona w oryginale lecz zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c. przedłożony odpis potwierdzony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika procesowego będącego adwokatem jest równoważny w niniejszym postępowaniu oryginałowi. Wobec konieczności zachowania tajemnicy handlowej i ochrony danych osobowych pozostałych dłużników, Sąd uznał przedłożenie tego odpisu na wystarczające dla potrzeb niniejszego postępowania. Tym bardziej, że przedłożone odpisy nie budzą wątpliwości Sądu co do ich autentyczności. Zawarcie umowy przelewu jest potwierdzone również innymi dokumentami: wnioskiem o umorzenie postępowania egzekucyjnego z dnia 26 lipca 2013 r., w którym jako powód jego złożenia jest podany fakt zawarcia umowy przelewu i zawiadomieniem pozwanej przez pierwotnego wierzyciela o przelewie wierzytelności z dnia 21 sierpnia 2013 r. z informacją o przetwarzaniu danych osobowych wraz z wyciągiem z książki nadawczej.

Również istnienie wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu zostało udowodnione przedłożonymi dokumentami w postaci umowy źródłowej łączącej pozwaną z pierwotnym wierzycielem, która została wraz z aneksem do niej przedłożona w oryginale. Pozwana poddawała, co prawda, w wątpliwość, iż zawarte w tej umowie oświadczenie od niej pochodzi, jak również ważność znajdujących się na tym dokumencie podpisów, jednakże strona powodowa udowodniła prawdziwość dokumentu przy pomocy osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań świadków P. M. i J. W. zgodnie z ciężącym na niej ciężarem dowodu, wynikającym z treści art. 253 k.p.c.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa zawarta przez strony odpowiadała definicji wyżej wskazanego przepisu. Pozwana, mimo oddania jej do dyspozycji przez bank środków pieniężnych, nie zwróciła tych środków wraz z odsetkami i prowizją w oznaczonym w umowie czasie. Tym samym bank miał prawo domagać się od pozwanej zapłaty kwoty przekazanej pozwanej z tytułu umowy kredytu.

Przedłożony bankowy tytuł egzekucyjny opatrzony klauzulą wykonalności stanowił również dowód wymagalności roszczenia. Z kolei przedłożone przez stronę powodową postanowienie o ustaleniu kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji wskazywało w sposób bezsprzeczny, iż całe roszczenie stwierdzone tytułem wykonawczym nie zostało wyegzekwowane na dzień 8 sierpnia 2013 r., podczas gdy cesja wierzytelności zawarta została wcześniej, to jest dnia 26 czerwca 2015 r. Wobec tego przedmiotem cesji było istniejące, wymagalne i niezaspokojone roszczenie w wysokości równej kwocie wskazanej na bankowym tytule egzekucyjnym. Z kolei dnia 21 sierpnia 2013 r. pozwana została zawiadomiona przez poprzedniego wierzyciela o cesji, co wynika z przedłożonego zawiadomienia wraz z wyciągiem z książki nadawczej. Pozwana natomiast nie przedłożyła żadnego dowodu na okoliczność, iż spełniła swoje świadczenie na rzecz któregokolwiek z wierzycieli, a zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. to na niej jako osobie wywodzącej z takiego faktu korzyść prawną, ciążył ciężar dowodu spełnienia świadczenia.

Wobec powyższego Sąd przyjął na podstawie wskazanych dowodów, iż przedmiotem umowy przelewu było istniejące roszczenie w wysokości wskazywanej w tejże umowie, odpowiadającej całości roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym powiększonego o dalsze koszty związane z działaniami windykacyjnymi i dalsze odsetki naliczone do dnia zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności.

Jednocześnie w niniejszym postępowaniu strona powodowa domagała się zasądzenia jedynie części wymagalnej wierzytelności, tj. 25 000 zł tytułem niespłaconego kapitału z odsetkami umownymi w wysokości 16%, ale nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego liczonymi od dnia 29 czerwca 2013r. do dnia zapłaty. Zważyć należy, iż jest to zgodne z uprawnieniem strony powodowej, albowiem jest ona obecnie jedynym i wyłącznym dysponentem roszczenia.

Orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis art. 481 § 1 k.c. Stanowi on o tym, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Maksymalną wysokość odsetek umownych reguluje przepis art. 359 § 2 z indeksem 1 k.p.c., który mówi o tym, że maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Strona powodowa wniosła o zasądzenie odsetek od dnia 29 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty. Zważywszy na to, iż umowa cesji stała się skuteczna dnia 28 czerwca 2015 r. (zgodnie z oświadczeniem zbywcy na dokumencie zawiadomienia o przelewie), a dzień ten jak wynika z postanowień przedmiotowej umowy cesji wierzytelności, jest dniem wpływu ceny na konto zbywcy, żądanie to uznać należy za zasadne. Wobec tego pierwszym dniem od którego strona powodowa może naliczać odsetki jest dzień 29 czerwca 2013 r. Wobec powyższego Sąd uwzględnił żądanie strony powodowej w zakresie odsetek w całości.

Orzeczenie o kosztach w wyroku zaocznym uzasadnione było treścią art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi o tym, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie strona powodowa wygrała powództwo w całości, więc Sąd obciążył pozwaną całością kosztów postępowania, na które składały się: kwota 1250 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, koszty zastępstwa procesowego, które zgodnie z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wynosiły 2400 zł oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Wedle przepisu art. 347 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Przepis art. 332 § 2 stosuje się odpowiednio. Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd uznał po przeprowadzeniu dalszego postępowania dowodowego, iż wydany w dniu 8 sierpnia 2014 r. wyrok zaoczny należało utrzymać w mocy, a kosztami postępowania powstałymi po wniesieniu sprzeciwu, z uwagi na znaną Sądowi z urzędu trudną sytuację finansową pozwanej, obciążyć Skarb Państwa.